

Нс/нрх/н:005-3166-1
БЕОГРАД, 11.11.2008.

Кж. I 2433/07

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Рашића, Соње Манојловић, Анђелке Станковић и Нате Месаровић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету против опт. Милоша Симовића и др., због кривичног дела убиства из члана 113. КЗ у вези члана 33. КЗ, одлучујући о жалби Окружног јавног тужиоца у Нишу, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу К.30/04 од 15.06.2007. године, у седници већа одржаној дана 30.06.2008. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УВАЖАВА СЕ жалба Окружног јавног тужиоца у Нишу и УКИДА пресуда Окружног суда у Нишу К.30/04 од 15.06.2007. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно изменењим већем.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Нишу К.30/04 од 15.06.2007. године, оптужени Милош Симовић и Драгиша Марковић, на основу одредбе члана 355. тачка 3. ЗКП-а, ослобођени су од оптужбе да су починили кривично дело убиства из члана 113. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ. Том пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, док је оштећена Рамиза Емини за остваривање свог имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Против те пресуде жалбу је изјавио Окружни јавни тужилац у Нишу, због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог Драгише Марковића, адв. Момчило Ковачевић, поднео је одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца у Нишу, са предлогом да се иста као неоснована одбије.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж.2687/07 од 21.11.2007. године, предложио је да се жалба Окружног јавног тужиоца у Нишу уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 374. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога, одговора на жалбу Окружног јавног тужиоца у Нишу, које је поднео бранилац оптуженог Драгише Марковића, адв. Момчило Ковачевић и става Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Жалба је основана.

Чињенично стање у побијаној пресуди за сада се не може прихватити као правилно утврђено, нашта се основано жалбом Окружног јавног тужиоца указује, због чега се не може испитати ни правни закључак првостепеног суда.

Наиме, првостепени суд је оптужене Милоша Симовића и Драгишу Марковића ослободио од оптужбе да су извршили кривично дело убиства из члана 113. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, у време, на месту и на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, налазећи да није доказано да су оптужени ово кривично дело, за које су оптужени и учинили.

Међутим, по оцени Врховног суда, овакво закључивање првостепеног суда и разлози које је са тим у вези дао за сада се не могу прихватити као правилни. Ово због тога што је сведок Рамиза Емини, описујући читав ток овог кривично-правног догађаја доследно током читавог поступка тврдила да су управо оптужени Милош Симовић и Драгиша Марковић, критичном приликом лишили живота њеног супруга ошт. суд пок. Ису Еминија, дакле, у погледу ове чињенице свој исказ није мењала, а такође на записнику о препознавању од 06.05.1999. године, препознала је управо оптужене Милоша Симовића и Драгишу Марковића као извршиоце кривичног дела у питању, док је сведок Никола Чолаковић, тада комшија оштећене Рамизе Емини у свом исказу навео да му је након критичног догађаја Рамиза Емини рекла да је Милош, „Бошкин син“, дакле оптужени Милош Симовић убио Ису.

Одредбом члана 17. став 2. ЗКП-а, прописано је између осталог да је суд дужан да с једнаком пажњом испита и утврди како чињенице које терете окривљене, тако и оне које им иду у корист.

Првостепени суд је био дужан да брижљивије цени исказ оштећене Рамизе Емини и да га доведе у везу са исказом сведока Николе Чолаковића, чији је део садржине напред интерпретиран, а такође и да цени да ли оштећена Рамиза Емини има разлога да неосновано терети оптуженог Милоша Симовића, будући да је у свом исказу навела да је овог оптуженог добро познавала будући да су живели у истој згради и да се исти дружио са њеним синовима, дакле, имајући у виду њихове раније односе.

Иако право суда да оцењује постојање или непостојање чињеница није везано ни ограничено посебним формалним доказним правилима, дакле, право је суда да сваки доказ оцењује према слободном судијском уверењу, то уверење се, по оцени Врховног суда, може кретати само у границама садржине изведеног доказа и то у конкретном случају пре свега исказа сведока оштећене Рамизе Емини која у овоме доследно као извршиоце кривичног дела у питању управо означава оптужене, као и исказ сведока Николе Чолаковића, због чега се, а имајући у виду притом и должност суда која је прописана напред цитираном одредбом члана 17. став 2. ЗКП-а, за сада не може као правilan прихватити закључак првостепеног суда да није доказано да су оптужени Милош Симоновић и Драгиша Марковић извршили кривично дело за које се терете.

Имајући у виду све напред изнето, побијана пресуда је укинута, с тим што ће првостепени суд у поновном поступку отклонити недостатке на које је указано овим решењем, тако што ће извршити брижљивију оцену свих изведеног доказа, како појединачно, тако и у међусобној вези, заједно са одбранама оптужених, након чега ће

3.

бити у могућности да донесе правилну и закониту одлуку, за коју ће дати јасне и убедљиве разлоге.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 389. став 1. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар,
Јелена Петковић-Милојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Новица Пековић, с.р.

ЉИ

